Filipeni - comentarii H. Smith

Studiul diferitelor epistole arată că fiecare dintre acestea a fost scrisă cu un scop special, astfel că Dumnezeu, în înţelepciunea şi în bunătatea Sa, a avut grijă deplină pentru zidirea credinciosului în adevăr şi pentru călăuzirea lui în toate împrejurările şi în orice timp.

În Epistola către Romani avem adevăruri care îl aşază pe cel credincios pe temeliile măreţe ale Evangheliei. Epistolele către Corinteni ne instruiesc în rînduiala adunării. Epistolele către Efeseni şi Coloseni prezintă sfaturile date de Dumnezeu şi doctrinele privitoare la Hristos şi la Biserică.

În Epistola către Filipeni întîlnim nu atît o desfăşurare categorică de doctrină, cît mai ales o frumoasă prezentare a experienţei creştine adevărate. Credincioşii nu sînt priviţi ca fiind aşezaţi împreună în locurile cereşti în Hristos, ca în Efeseni, ci călătorind prin lume, uitînd lucrurile lăsate în urmă şi alergînd către Isus Hristos, spre slavă. Ea ne redă experienţa unuia care duce această călătorie în puterea dată de Duhul lui Isus Hristos (1.19). Este de observat că ceea ce se desfăşoară în faţa noastră nu este în mod necesar EXPERIENŢA CREŞTINILOR. Ştim că se poate ca nici pe departe să nu ajungem la adevărata experienţă creştină. Cu toate acestea, nu este vorba de o experienţă limitată la un apostol, ci posibilă oricărui credincios prin puterea Duhului. Poate datorită acestui motiv, apostolul nu vorbeşte despre sine ca despre un apostol, ci scrie ca despre un slujitor al lui Isus Hristos.

Epistola a fost inspirată de simţămîntul de partăşie pe care aceşti filipeni sfinţi îl aveau faţă de apostolul Pavel, simţămînt manifestat la acea vreme prin darul pe care l-au trimis ca să-l ajute în nevoile sale. Această părtăşie practică arătată faţă de apostol pe cînd acesta se afla în lanţuri, a fost pentru el mărturia unei stări spirituale bune a lor, căci erau unii care-l părăsiseră şi se depărtaseră de el în timp ce se afla în închisoare.

(versetele 3-6) Această condiţie spirituală fericită a inspirat lauda şi rugăciunea apostolului cu privire la ei. Noi putem mulţumi lui Dumnezeu pentru o persoană sau alta care ne aduce aminte de harul lui Dumnezeu manifestat în ocazii particulare; dar cu privire la aceşti sfinţi, apostolul putea spune: „Mulţumesc Dumnezeului meu pentru toată amintirea pe care o am despre voi". Mai mult, ne putem ruga pentru o persoană sau alta, deşi cînd şi cînd — poate — cu tristeţe, din pricina vieţii pline de încurcături pe care o arată; dar pentru aceşti sfinţi, apostolul a putut să se roage „cu bucurie". Pe deasupra, condiţia spirituală a acestor sfinţi i-a dat apostolului o mare încredere că El, care a început o bună lucrare în ei, o va duce la capăt pînă în ziua lui Isus Hristos.

(versetele 7-8) Mai mult, apostolul se simţea îndreptăţit în această încredere, întrucît era clar că ei îl aveau în inima lor („Mă aveţi în inima voastră" este o variantă bună). Aceasta era dovedită de faptul că lor nu le era ruşine să fie părtaşi cu apostolul, atît în lanţurile sale, cît şi în apărarea lui pentru Evanghelie. Avînd părtăşie cu el în încercările sale, aveau de asemenea să se bucure de harul special care s-a îngrijit de el. Această dragoste era reciprocă; căci dacă ei îl aveau pe apostol în inimile lor, dinspre partea lui, el tînjea după ei toţi în Isus Hristos. Nu era numai o simplă dragoste umană ce răspunde bunătăţii, ci o dragoste divină, dragostea care doreşte apropierea celui iubit, dragostea lui Isus Hristos.

(versetele 9-11) Rugîndu-se pentru ei, apostolul doreşte ca această dragoste care se manifestase într-un fel atît de binecuvîntat faţă de el, să poată creşte tot mai mult, arătîndu-se în cunoaştere şi în orice pricepere; căci, reamintim că, în lucrurile divine, inteligenţa spirituală izvorăşte din dragoste. Inima legată de Hristos este aceea care va afla gîndul lui Hristos — nu o simplă cunoaştere a literei Scripturii, ci inteligenţa în semnificaţia ei spirituală. Cu această inteligenţă dată de Dumnezeu, vom fi capabili să deosebim lucrurile cele mai alese. Comparativ, este uşor să condamni lucruri care sînt greşite. Acest fapt este într-o mare măsură posibil pentru omul natural; dar a deosebi lucruri care sînt moral alese, solicită discernămînt spiritual. Cu cît sîntem mai mult legaţi în dragoste de Hristos, cu atît mai superioară va fi inteligenţa spirituală care ne va permite să facem lucrul bun, în modul corect, la momentul potrivit, în orice împrejurare. Deosebind lucrurile alese şi acţionînd dintr-o motivaţie aflată sub semnul purităţii, nu vom oferi pricină de poticnire „nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu" (1 Corinteni 10.32). Vom fi astfel păstraţi fără să ne poticnim, pînă în ziua lui Hristos.

Pe deasupra, ca şi sfinţii din Filipi, nu numai că vom fi feriţi de cădere, prin care dăm prilej de poticnire, dar vom şi aduce roade prin Isus Hristos, spre lauda lui Dumnezeu. Ştim că numai atîta timp cît vom rămîne în Hristos, vom purta roade care se manifestă prin calităţile frumoase văzute în Hristos ca Om; şi dacă aducem roade, lucrul acesta va fi pentru slava Tatălui şi o mărturie pentru oameni că sîntem ucenici ai lui Isus Hristos (Ioan 14.48).

(versetele 12-14) Apoi, apostolul face aluzie la împrejurările speciale cărora a trebuit să le facă faţă, atît de deprimante pentru el şi care ar putea fi socotite ca un obstacol în calea răspîndirii Evangheliei. Totuşi, Pavel priveşte orice împrejurare prin perspectiva lui Hristos. El se afla în singurătatea unei închisori şi aparent toate prilejurile de a predica Evanghelia se sfîrşiseră, iar lucrarea lui publică se încheiase. Dar el ar fi dorit ca sfinţii să cunoască faptul că aceste împrejurări aparent nefavorabile s-au răsfrînt în propria lui binecuvîntare şi în înaintarea Evangheliei. Cu privire la el însuşi, departe de a fi descurajat pentru că era în lanţuri, se putea bucura, căci era evident că lanţurile sale erau Hristos. Nu era deprimat de nici un gînd că ar fi fost întemniţat pentru vreun rău făptuit, ci se bucura că fusese socotit vrednic să sufere pentru Hristos.

În spiritul Evangheliei, lanţurile sale deveniseră o ocazie de a ajunge la oamenii cei mai suspuşi, tot aşa cum sfinţii ştiau că pe cînd fusese cu ei în Filipi, a putut cînta laude, aruncat fiind în închisoarea dinăuntru si că atunci lanţurile sale au devenit ocazia pentru a ajunge la păcătoşii din clasa socială cea mai de jos. Butucii, temniţa şi întunericul din miez de noapte, toate s-au răsfrînt în înaintarea Evangheliei.

Pe deasupra, împotrivirea lumii faţă de Hristos şi faţă de Evanghelie, arătată prin întemniţarea apostolului neamurilor, devenise prilejul pentru a stîrni pe unii care în mod natural ar fi fost timizi, să păşească înainte şi să propovăduiască plini de îndrăzneală şi de curaj, Cuvîntul lui Dumnezeu.

(versetele 15-18) Dar erau vinii care predicau cu motive nesfinte. Împinşi de invidie şi cu o dorinţă răutăcioasă de a adăuga necazuri apostolului, foloseau astfel prilejul închiderii lui pentru a căuta să se preamărească pe ei înşişi prin predicarea Evangheliei. Avîndu-L pe Hristos înaintea lui şi nepreocupîndu-se cu sine, Pavel se putea bucura că Hristos era propovăduit. El putea să lase pe Domnul ca la timpul şi în felul

Lui, El Însuşi să Se ocupe de imboldurile necurate, de modul greşit şi de metodele firii păcătoase de care s-ar fi putut servi predicatorul; dar pentru faptul că Hristos era predicat, el se putea bucura.

(versetul 19). Apostolul putea să se bucure, ştiind că VESTIREA LUI HRISTOS, fie de către sine însuşi, de către fraţi cu bună credinţă sau de către cei care predicau cu gînduri deşarte, împreună cu rugăciunile sfinţilor şi prin ajutorul Duhului lui Isus Hristos, se va întoarce spre eliberarea sa completă de sub orice putere a lui Satan. Să ne aducem aminte că oricît de mare ar fi nevoia noastră, în Duhul Sfînt se află un ajutor deosebit de mare şi care neîncetat vine în întîmpinarea ei. Dacă ne întemeiem pe acest ajutor, vom descoperi că furia oamenilor, invidia celor care predică din gînduri deşarte, împotrivirea unor oameni şi duşmănia lui Satan nu vor avea putere asupra noastră.

(versetul 20) Apostolul arăta clar caracterul mîntuirii pe care o avea în faţa lui. Evident, el nu se gîndeşte la mîntuirea sufletului, care depinde în întregime de ceea ce a făcut Hristos. Aceasta a fost pentru noi totdeauna rezolvată şi sub nici o formă nu mai depindea de ceva ce ar fi putut să facă el sau de rugăciunile sfinţilor; nici chiar noi nu mai puteam adăuga ceva la prezentul ajutor al Duhului. Pe deasupra, Pavel nu se gîndeşte la eliberarea din închisoare şi în acest sens, la a fi eliberat din împrejurările care îl încercau. Mîntuirea pe care o are înaintea lui este în mod sigur eliberarea completă de tot ceea ce, în viaţă sau în moarte, L-ar împiedica pe Hristos să fie preamărit în trupul său. Hristos umplea inima apostolului, iar aşteptarea lui serioasă şi nădejdea lui erau că va fi păzit de orice l-ar fi făcut să se ruşineze de mărturia lui Hristos si că va putea depune mărturie cu toată îndrăzneala pentru Hristos, încît fie prin viaţă, fie prin moarte să-L slăvească pe El.

(versetul 21) Aceasta îl conduce pe apostol să afirme că Hristos era unicul scop ce stătea înaintea lui, izvorul şi sensul a tot ce făcea, astfel încît poate spune: „Pentru mine a trăi este Hristos şi a muri este un cîştig". În acest verset, toată călătoria noastră prin această lume este însumată în an¬tonimele „a trăi" şi „a muri". Este o binecuvântare să vezi împreună cu Pavel că atît viaţa cît şi moartea se leagă în Hristos. Dacă trăia, era PENTRU HRIS¬TOS; dacă murea, însemna că va fi CU HRISTOS. Faptul că Îl avea pe Hristos ca unic scop al vieţii sale, l-a susţinut prin toate împrejurările schim¬bătoare ale vremii şi nu numai că a smuls morţii spaimele pe care le are, dar a făcut moartea mult mai bună decît traiul într-o lume în care Hristos este absent. Aceasta este într-adevăr experienţă creştină autentică, posibilă tuturor credincioşilor. Dar, vai, sîntem nevoiţi să mărturisim cît de puţin este ea cunoscută în măsura în care apostolul a trăit-o. Cum puteau cei care în zilele apostolului Îl predicau pe Hristos din duh de ceartă (1.15), umblînd după foloasele lor (2.21) sau gîndindu-se la lucrurile pămînteşti (3.19), să cunoască ceva din această autentică experienţă creştină? Să ne întrebăm propriile inimii cît de departe am mers, mulţumindu-ne doar să gustăm ocazional o astfel de binecuvântare ca aceea de a trăi exclusiv pentru Hristos. Pentru Pavel, aceasta era experienţa con¬stantă a sufletului său. Nu numai că Hristos era în viaţa lui, dar spune: „Pentru mine, A TRĂI este Hristos". Una este ca Hristos să fie viaţa noastră — orice credincios poate spune aceasta — şi alta este să trăim viaţa pe care o avem în Hristos. Este oare Hristos singurul ţel ce ne stă înainte, care ne antrenează zi de zi, motivaţia a tot ce gîndim, spunem sau facem?

(versetele 22-26) Apostolul vorbeşte despre propria experienţă şi de aceea spune în mod repetat „eu". Precum am văzut anterior, că poate spune „pentru mine, a trăi este Hristos", el poate adăuga de asemenea: „Dar dacă mai trăiesc în trup, ca să lucrez cu roade, face să trăiesc". Într-adevăr, merită să trăieşti dacă Hristos este obiectul vieţii tale. Cu toate acestea, în ceea ce-l privea, era cu mult mai bine să se mute ca să fie cu Hristos. Oricum, gîndindu-se la Hristos, la interesele Lui şi la binecuvîntarea poporului Lui, el simţea că era nevoie să rămînă şi să trăiască în continuare cu sfinţii pe pămînt. Cu această încredinţare, el ştia că va fi lăsat aici spre binecuvîntarea şi bucuria sfinţilor şi că ei se vor bucura în Domnul datorită îngăduinţei primite de a-i vizita din nou.

(versetele 27-30) Între timp, apostolul doreşte ca ei să se poarte într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos — un cuvînt pătrunzător pentru noi toţi, căci avem firea cea păcătoasă în noi şi, fără harul lui Dumnezeu, ea ne poate antrena într-o purtare nu doar mai prejos decît cea vrednică de un creştin, ci cu mult mai prejos decît purtarea unui om de treabă din lume, cum într-adevăr a fost cazul cu unii care îl predicau pe Hristos din invidie şi din duh de ceartă. Pentru ca sfinţii aceştia să umble într-un chip vrednic, el doreşte să rămînă tari în faţa oricărui potrivnic, rămînînd IN ACELAŞI DUH, astfel încît CU UN SUFLET să lupte împreună pentru „credinţa Evangheliei". Marea dorinţă a lui Satan este să-i abată pe sfinţi de la adevăr. „A rămîne tare" în lupta împreună pentru credinţă poate atrage suferinţa. Dar să nu ne îngrozim la gîndul că vreo suferinţă prin care am putea fi chemaţi să trecem ar însemna distrugerea tuturor nădejdilor noastre. În realitate, dacă suferim pentru Hristos, aceasta se va răsfrînge în mîntuirea de toate cursele vrăjmaşului, curse prin care el caută să ne îndepărteze de la „credinţa Evangheliei". Să primim totdeauna suferinţele pentru Hristos ca pe o onoare dată celor ce cred în El. Apostolul era un exemplu pentru o astfel de luptă şi suferinţă, iar ei îl văzuseră deja pe cînd se afla cu ei la Filipi. Samuel Rutherford, pe timpul său, putea să spună: „Cauza lui Hristos, chiar şi cu crucea, este mai bună decît coroana regelui. Să sufăr pentru Hristos este ghirlanda mea cu flori".

La sfîrşitul primului capitol ni se aminteşte că nu ne este dat numai să credem în Hristos, ci „să şi suferim pentru El". Dacă Hristos a trebuit să întîlnească adversarul în calea Sa prin această lume, putem fi siguri că şi pentru noi, cei credincioşi, cu cît vom exprima mai mult caracterul lui Hristos, cu atît împotrivirea duşmanului va fi mai mare. Trebuie apoi să fim pregătiţi pentru luptă ca şi sfinţii din Filipi, care marcaţi de atît de mult har din partea lui Hristos, s-au văzut, chiar pentru motivul acesta, confruntaţi cu mulţi duşmani.

Din acest capitol aflăm mai departe că Cel Rău căuta să strice mărturia lor pentru Hristos nu numai prin adversari din afară, dar şi prin stîrnirea conflictelor în interiorul cercului creştin. In primele două versete, apostolul ne aduce înainte acest pericol grav. În al doilea rînd, aflăm, din versetele 3 şi 4 că unitatea în mijlocul poporului lui Dumnezeu poate fi menţinută numai de aceia care au un duh smerit. În al treilea rînd, pentru ca acest spirit smerit să ia naştere, ochii noştri sînt îndreptaţi spre Hristos ca model de har al smereniei, aşa cum ni se face cunoscut în versetele 12-16. În final, capitolul se încheie aducînd înaintea noastră trei exemple de sfinţi ale căror vieţi erau conturate după Modelul perfect şi astfel erau marcate de smerenia care se uită pe sine în grija pentru alţii (versetele 17-30).

(versetele 1-2) Apostolul ştia cu bucurie că prin devotamentul şi bunătatea acestor sfinţi faţă de el, în toate încercările lui, gustase mîngîierile care se găsesc în părtăşia cu Hristos şi cu ai Săi. El fusese mîngîiat de dragostea lor şi de părtăşia ce curgea din inimile lor, legate prin Duhul de Hristos şi interesele Lui. El cunoscuse încă odată îndurarea lui Hristos, prin sfinţi, privitoare la unul care se afla în strîmtorare (1.14). Toate aceste dovezi ale devotamentului lor, îi prilejuiau o mare bucurie. Cu toate acestea el vede cum duşmanul căuta să le strice mărturia unitară pentru Hristos, stîrnind conflicte în mijlocul lor; iată de ce avea să spună: „... faceţi-mi bucuria deplină şi aveţi o simţire, o dragoste, un suflet şi un gînd!" Cu mare delicateţe, apostolul se referă la această lipsă de unitate, deşi simţea în mod evident seriozitatea pe care o aducea cu sine faptul acesta, căci face patru aluzii la ea de-a lungul epistolei sale. El deja îi îndemnase pe aceşti sfinţi să „rămînă tari ÎN ACELAŞI DUH ŞI CU UN SUFLET" (1.27). Aici îi îndeamnă să aibă „O SIMŢIRE". În capitolul al treilea el spune „SĂ UMBLĂM LA FEL" (3.16), iar în capitolul de încheiere găsim un îndemn către două surori „să fie CU UN GÎND în Domnul" (4.2).

(versetele 3-4) Manifestînd o consideraţie sensibilă pentru simţămintele lor referitoare la această slăbiciune din mijlocul lor, el continuă să le arate că acesteia i se poate face faţă numai de către cei care cultivă smerenia. Astfel, el ne previne împotriva oricărei fapte făcute din duh de ceartă sau din slavă deşartă — cele două mari cauze ale lipsei de unitate din mijlocul poporului Domnului. Nu înseamnă că ar trebui să rămînem indiferenţi la relele care se pot ivi în mijlocul poporului Domnului, dar sîntem avertizaţi să nu le întîmpinăm într-un spirit necreştin. Prea adesea, vai! necazurile într-o adunare devin prilejuri de a apare la lumină invidie nejudecată, răutate sau mîndrie, care pot sta ascunse în inimă. Aceasta conduce la certuri prin care căutăm să ne opunem şi să ne dezapreciem unii pe alţii şi la slava deşartă ce caută să se preamărească pe sine. Cît de mult avem nevoie să ne judecăm propriile inimi! Căci, aşa cum s-a remarcat, „nu este nici unul dintre noi care să nu-şi păstreze o anumită importanţă de sine".

Pentru a scăpa de acest pericol, cît de binevenit este îndemnul ca „în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuşi!" Putem împlini acest îndemn numai mutîndu-ne privirea de la noi şi de la propriile noastre calităţi, spre ale altora. Pasajul nu se referă la daruri, ci la calităţile morale care trebuie să marcheze pe toţi sfinţii care trăiesc într-o condiţie morală corectă. Dacă un frate trăieşte o viată de amestec cu lucruri rele, iar eu trăiesc cu dreptate, nu sînt îndemnat să-l privesc mai presus de mine însumi. Dar între sfinţii trăind o viaţă creştină normală, corectă, este uşor pentru fiecare dintre noi să socotim pe alţii mai presus de noi înşine, DACĂ SÎNTEM APROAPE DE DOMNUL; căci în prezenţa Lui, oricît de corectă ar fi viaţa noastră dinafară înaintea altora, descoperim relele ascunse ale cărnii, vedem cît de multe sînt defectele noastre şi ce obiecte sărmane sîntem noi înaintea Lui şi în comparaţie cu El. Privind spre fratele nostru, nu-i putem vedea defectele ascunse, ci mai degrabă calităţile bune pe care i le-a dat harul lui Hristos. Lucrul acesta ne va păstra cu siguranţă în umilinţă şi ne va permite fiecăruia „să privim pe alţii mai presus de noi înşine"; şi vom fi scăpaţi de un duh de slavă deşartă care conduce la ceartă si destramă unitatea sfinţilor. Este evident, aşadar, că unitatea adevărată în mijlocul poporului Domnului nu este produsă de vreun compromis cu privire la adevăr, ci de fiecare dintre cei care se află într-o condiţie morală corectă înaintea lui Dumnezeu, făcută cunoscută prin cei smeriţi.

(versetele 5-8) Pentru a iniţia această smerenie, apostolul ne îndreaptă privirea către Hristos, spunînd, „Să aveţi în voi gîndul acesta, care era şi în Hristos Isus". El oferă, aşadar, o imagine frumoasă a smereniei făcută cunoscută în Hristos prin faptul că El a pornit pe calea care duce de la slava Dumnezeului Tată, prin înjosirea crucii. Astfel, Hristos ne este înfăţişat în tot harul smereniei Sale ca fiind Exemplul nostru desăvîrşit. Dacă turma ÎŞI URMEAZĂ Păstorul, privirile oilor vor fi aţintite asupra Lui şi numai în măsura în care fiecare ne aţintim privirile către El, se va menţine unitatea noastră în turmă. Cu cît sîntem mai aproape de Hristos, cu atît vom fi atraşi mai aproape unul de altul. În Hristos vedem cum se fac cunoscute trăsăturile încîntătoare ale Unuia care în mod desăvîrşit Şi-a manifestat smerenia, păstrîndu-se în afara oricărui gînd de Sine Însuşi, luînd calea slujitorului şi făcîndu-Se ascultător pînă la moarte. Urmărind această cale, apostolul ne arată nu numai fiecare pas de coborîre, ci şi SPIRITUL în care Hristos a mers pe acest drum — smerenia. Nu este posibil să umblăm toţi paşii Lui, căci noi n-am fost niciodată în înălţimile din care a venit El, nici nu ni se cere să pătrundem în adîncimile pe care le-a urmat El, dar sîntem îndemnaţi să avem DUHUL Său cînd facem aceşti paşi.

Întîi, privirea ne este îndreptată spre Hristos, aflat în cea mai înaltă poziţie, avînd „chipul lui Dumnezeu". Apoi vedem cum ÎN DUHUL LUI, „S-a dezbrăcat pe Sine Însuşi". Nu S-a luat în seamă pe Sine. Pentru a împlini voia Tatălui şi pentru a asigura binecuvîntarea poporului Său, El a fost pregătit să ia locul smereniei. Astfel, cu privire la venirea în lume, putea spune: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule" (Evrei 10.7).

În al doilea rînd, în acest spirit Domnul a luat chipul unui ROB. Pe cînd era pe pămînt, putea spune ucenicilor Săi: „Şi Eu totuşi sînt în mijlocul vostru ca cel care serveşte" (Luca 22.27). Cineva a spus: „Nu numai că Hristos ia chipul unui rob, dar niciodată nu va renunţa la el... In Ioan 13, cînd Domnul binecuvântat mergea la slavă, am fi spus că acesta este sfîrşitul slujirii. Nu este aşa! El Se scoală din mijlocul lor, unde stătea la aceeaşi masă. Se scoală şi le spală picioarele; tocmai aceasta este ceea ce face El acum... În Luca 12 vedem cum El continuă slujba în slavă — Se va încinge, îi va face să stea la masă şi va veni şi le va sluji... El nu termină slujba niciodată. Egoismului îi place să fie servit, dar dragostei îi place să slujească; astfel, Hristos niciodată nu încetează să slujească; căci El niciodată nu încetează să iubească" (J.N. Darby).

În al treilea rînd, nu numai că Domnul a luat „un chip de rob", dar El a fost făcut „ASEMENEA OAMENILOR". El ar fi putut să fie rob şi dacă ar fi luat chipul îngerilor, căci ei sînt trimişi să slujească; dar El a fost „făcut... mai prejos decît îngerii" (Evrei 2.7) şi ,,la înfăţişare a fost găsit ca un om".

În al patrulea rînd, dacă Domnul a fost făcut asemenea oamenilor, El a refuzat să Se folosească de această condiţie pentru a se preamări între oameni. Smerenia Lui L-a condus la UMILIREA de Sine. A fost născut într-un staul, legănat într-o iesle şi a trăit în această lume în mijlocul celor umili.

În al cincilea rînd, chiar dacă S-a umilit pentru a merge cu cei umili, El ar fi putut lua poziţia de conducere în lume — poziţie care este a Lui de drept; dar El a acţionat după principiul smereniei: „S-a făcut ASCULTĂTOR". Venind în lume, a spus: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule". Trecînd prin ea, El a spus: „Totdeauna fac ce-I este plăcut" (Ioan 8.29). Plecînd din lume, a spus: „Facă-se nu voia Mea, ci a Ta" (Luca 22.42).

În al şaselea rînd, avînd această smerenie, Domnul nu numai că S-a făcut ascultător, dar S-a făcut ascultător PÎNĂ LA MOARTE.

În al şaptelea rînd, în această smerenie Domnul nu numai că a întîmpinat moartea, dar S-a supus celei mai ruşinoase morţi de care poate avea parte un om „SI ÎNCĂ MOARTE DE CRUCE".

Pe măsură ce urmărim această cale minunată care duce tot mai jos — de la cea mai înaltă slavă la o cruce a ruşinii — să nu ne mulţumim a fi numai admiratori a ceea ce este moral frumos, deoarece lucrul acesta este posibil unui om natural. Avem nevoie de har nu numai pentru a admira, ci pentru a se produce în vieţile noastre un efect practic, potrivit cu îndemnul apostolului: „Să aveţi în voi gîndul acesta, care era şi în Hristos Isus". In lumina smereniei văzute în Isus, ne putem întreba în inimile noastre pe drept cu privire la cît de mult am judecat slava deşartă ce ne este atît. de naturală; prin smerenie am căutat să ne uităm pe noi înşine, pentru ca să slujim altora în dragoste şi să manifestăm ceva din harul smerit al lui Hristos.

Ne minunăm de-a Ta smerenieŞi mult dorim să fim ca Tine;Şi toată odihna şi plăcerea ne-o găsimÎn a învăţa, Doamne, de la Tine.

(versetele 9-11) Dacă inimile noastre sînt atrase de Hristos, văzînd harul smereniei în coborîrea Lui de la slavă la cruce, vedem de asemenea în El cel mai perfect exemplu al adevărului că „Cine se smereşte va fi înălţat" (Luca 14.11). „S-a smerit," dar Dumnezeu „L-a înălţat foarte sus". Dacă în smerenie El a ajuns mai prejos de toţi, Dumnezeu I-a dat „Numele care este mai presus de orice nume" şi o poziţie de înălţare deasupra tuturor. în Scriptură, cuvîntul „nume" semnifică faima unei persoane. Au existat şi alte nume cu faimă în istoria lumii şi între sfinţii

lui Dumnezeu, dar faima lui Hristos ca Om le întrece pe toate. Pe Muntele Schimbării la faţă, ucenicii, în ignoranţa lor, iau pus pe Moise şi pe Ilie pe aceeaşi treaptă cu Isus. Dar aceşti oameni mari ai lui Dumnezeu au pălit în viziune, „Isus a rămas singur" şi vocea Tatălui a fost auzită, spunînd: „Acesta este Fiul Meu preaiubit".

Numele lui Isus exprimă faima acestui Om al smereniei. El înseamnă Mîntuitor şi este astfel un nume mai presus de orice alt nume. Putem oare să nu spunem că este unicul Nume care, pentru a-l asigura, Domnul a trebuit să coboare din slavă către o cruce a ruşinii? Pe cruce a fost scris: „Acesta este Isus". În dispreţul lor, oamenii spuneau: „Să Se dea jos acum de pe cruce". Dacă ar fi făcut aşa, ar fi pierdut numele de Isus, de Mîntuitor. El a fi rămas Creatorul, Dumnezeu puternic, dar niciodată nu ar mai fi fost ISUS, Mîntuitorul. Binecuvîntat să fie Numele Lui! Smerenia Lui L-a făcut ascultător pînă la moartea de cruce şi drept urmare orice genunchi se va pleca în numele lui Isus şi orice limbă va mărturisi spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.

(versetele 12-13) Privirea noastră fiind îndreptată spre Hristos în întreg harul smereniei Sale, sîntem îndemnaţi să respectăm rugăminţile apostolului de a judeca toate înclinaţiile cărnii către ceartă şi slavă deşartă şi de a căuta calea în duhul smerit al lui Hristos, Exemplul nostru, pentru ca astfel să rezistăm strădaniei duşmanului de a semăna discordia între sfinţi. Cînd fusese prezent între aceşti credincioşi, apostolul îi păzise de atacurile duşmanului; dar acum, cu mult mai mult în absenţa sa, ei aveau nevoie să fie păziţi de adversari din afara cercului creştin si de certuri înăuntru.

Umblînd în spiritul smerit al lui Hristos, ei şi-ar fi dus pînă la capăt mântuirea, în ciuda oricărui efort al duşmanului de a le distruge unitatea şi de a le strica mărturia pentru Hristos; dar să-şi ducă mîntuirea pînă la capăt „cu frică şi cutremur". Realizînd carecterul ispititor al lumii dimprejurul nostru, slăbiciunea cărnii din noi şi puterea Diavolului împoriva noastră, pe drept ne putem înfricoşa şi cutremura. Dar nu sînt legate la fel frica şi cutremurul de ceea ce urmează? Apostolul adaugă imediat: „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi". În timp ce nu trebuie să uităm marea putere care ne stă împotrivă, avem a ne teme ca nu cumva să subevaluăm şi să desconsiderăm astfel atotputernica forţă ce este pentru noi şi lucrează în noi, „după buna Sa plăcere, şi voinţa şi înfăptuirea". Dumnezeu ne călăuzeşte nu numai „să facem", ci şi „să dorim" a face ceea ce îi este plăcut. Aceasta este într-adevăr libertate. În afara dorinţei de a face, lucrul^ făptuit în sine ar fi o simplă legalitate servilă. într-un mod natural, ne place să ne realizăm propria dorinţă pentru propria plăcere, dar lucrarea lui Dumnezeu în noi ne călăuzeşte să fim doritori în a-I face plăcerea şi astfel să avem smerenia lui Hristos, Exemplul nostru, care putea spune: „Desfătarea mea este SĂ FAC PLĂCEREA TA, Dumnezeul meu. (Psalmul 40.8).

(versetele 14-16) Cu ochii la Hristos şi rămînînd în El în măsura în care păstrăm smerenia Lui, astfel vom fi nu numai salvaţi de ispitele lumii şi de puterea duşmanului, dar vom deveni şi o mărturie a lui Hristos înaintea lumii. Aceasta sigur este „după plăcerea" lui Dumnezeu exprimată perfect în Hristos, care a putut spune: „Totdeauna fac ce-I este plăcut" (Ioan 8.29). Astfel, îndemnurile care urmează prezintă o imagine frumoasă a lui Hristos.

Se aşteaptă de la noi să facem „toate fără murmure şi fără îndoieli". Domnul, într-adevăr, a gemut sub apăsările venite din partea oamenilor, dar nici un murmur nu a ieşit vreodată de pe buzele Lui. Este adevărat ce s-a spus, „Dumnezeu permite un geamăt, dar niciodată un murmur de nemulţumire". Încă odată trebuie să ne păzim de judecăţi care ar pune sub semnul întrebării calea lui Dumnezeu cu privire la noi. Oricît de dureros a fost drumul Domnului, nici o ,,judecată" privitoare la felul de a lucra al lui Dumnezeu nu s-a iscat în mintea Sa şi nu a ieşit de pe buzele Sale. Din contră, cînd toată slujba Sa de har a eşuat în a atinge inimile oamenilor şi cînd a fost acuzat că Îşi face lucrarea prin puterea Diavolului, El putea spune: „Da, Tată, Te laud pentru că aşa ai găsit Tu cu cale!" Ce bine de noi cînd, confruntîndu-ne cu vreo insultă sau încercare, ne urmăm drumul pe urmele paşilor Lui şi, fără a-L judeca, ne supunem faţă de ceea ce îngăduie Dumnezeu, în spiritul smereniei Domnului.

Acţionînd în acest sprit, vom fi curaţi înaintea lui Dumnezeu şi fără pată înaintea oamenilor. Acest lucru exprimă din nou ceva din perfecţiunea lui Hristos, care a fost „sfînt, nevinovat, fără pată, despărţit de păcătoşi" (Evrei 7.26). Urmînd paşilor Lui, vom fi copii fără vină ai lui Dumnezeu. Domnul putea spune: „PENTRU TINE port Eu umilirea" (Psalmul 69.7); dar nici o acuzaţie nu a putut fi adusă împotriva Lui pentru vreun lucru rău. Din contră, oamenii aveau să spună: „Toate le face bine" (Marcu 7.3). Noi de asemenea sîntem privilegiaţi să suferim, să fim batjocoriţi pentru Numele Lui, dar să ne păzim de orice aspect degradant în căile si în cuvintele noastre, care ar da ocazie astfel vreunei insulte. Printr-un mers drept, căruia nu i se poate aduce reproş, vom arăta că sîntem copii ai lui Dumnezeu în mijlocul unei generaţii ale cărei căi strîmbe şi pervertite arată clar că nu se află în relaţie cu Dumnezeu.

Moise, pe timpul său putea spune că Dumnezeu este „un Dumnezeu al credincioşiei şi fără nedreptate, El este drept şi curat" (Deuteronom 32.4), dar imediat adaugă că se găseşte în mijlocul unui popor care „s-au stricat înaintea Lui, purtarea lor nu este cea a fiilor Săi. O generaţie necinstită şi vicleană!" (Deuteronom 32.5). În ciuda luminii creştinismului, lumea nu s-a schimbat. Continuă să rămînă o lume în care oamenii „se bucură să facă răul... care umbă pe cărări strîmbe şi apucă pe drumuri sucite" (Proverbe 2.14,15). într-o astfel de lume sîntem lăsaţi „să strălucim ca nişte lumini," să fim găsiţi „ţinînd sus cuvîntul vieţii" şi astfel să urmăm încă odată paşii Domnului, care a fost „Lumina lumii" şi care a putut spune: „Cuvintele pe care vi le spun sînt duh şi viaţă". LUMINA arată mai degrabă ceea ce este o persoană decît ceea ce spune ea. A ţine sus CUVÎNTUL VIEŢII vorbeşte despre mărturia adusă prin propovăduirea adevărului Cuvîntului lui Dumnezeu. Dacă se aşteaptă ca cuvintele noastre să îndrume spre calea vieţii, atunci vieţile noastre trebuie să reflecte ceva din perfecţiunea lui Hristos.

Dacă, în urma slujbei apostolului, sfinţii şi-au însuşit smerenia lui Hristos şi au devenit astfel o mărturie a Lui, apostolul se bucura în adevăr că, „n-a alergat, nici n-a lucrat în zadar". Cu privire la persoana sa, aici părea să facă dinstincţie între „viaţă" şi „mărturie"; oare nu vorbeşte „alergarea" despre modul de viaţă şi „lucrarea" despre slujba sa? În aceste şapte îndemnuri ale apostolului nu vedem o frumoasă imagine a unei vieţi trăite în acord perfect cu exemplul arătat în Hristos? — o viaţă în care nu există MURMURE cu privire la soarta noastră; nici un murmur cu privire la un lucru sau altul pe care le îngăduie Dumnezeu pe cale; nici o PATĂ asupra a ceea ce spunem sau facem; nici o RANĂ adusă altora prin vorbele sau faptele noastre; neavînd nimic în vieţile noastre care să ne atragă REPROŞURI — situaţie nepotrivită pentru un copil al lui Dumnezeu; strălucind ca o LUMINĂ într-o lume a morţii. Trăind aşa, vom fi plăcerea lui Dumnezeu, slava lui Hristos, ajutorul sfinţilor, binecuvîntarea lumii şi ne vom lua răsplata în ziua lui Isus Hristos. Dacă toti sfinţii, cu ochii aţintiţi asupra lui Hristos, ar trăi această viaţă frumoasă, n-ar fi ceartă între creştini. Am fi o turmă urmînduşi Păstorul.

(versetele 17-18) în versetele care au mai rămas din capitol ne sînt puse înainte trei exemple din viata de toate zilele a credincioşilor care manifestau în mare măsură smerenia lui Hristos, care Se uitau pe Sine pentru a sluji altora şi astfel străluceau ca nişte lumini în lume, ţinînd sus Cuvîntul vieţii.

În primul rînd, Duhul lui Dumnezeu doreşte ca noi să vedem chiar în persoana apostolului pe unul care trăia după exemplul lui Hristos. Credinţa sfinţilor din Filipi, venind cu ajutoare pentru apostol, făcuse un sacrificiu pentru a-l servi. În ciuda acestui serviciu, întemniţarea lui avea să se sfîrşească prin moartea sa, dar el încă se bucura că îi fusese îngăduit să sufere pentru Hristos şi, pentru acest motiv, îi îndeamnă pe aceşti sfinţi să se bucure. El arată astfel acea smerenie care, privind pe alţii mai presus de sine, se poate uita pe sine şi-L poate urma pe Hristos pînă la moarte. (versetele 19-24). Pavel continuă apoi a vorbi despre Timotei, era „însufleţit de acelaşi senti-ment", marcat de smerenia care se uită pe sine în preocuparea pentru binele altora. Vai! condiţia generală a bisericii primare, încă de pe vremea apostolului căzuse atît de jos, încît departe de a fi caracterizată de această dragoste uitătoare de sine, el spune: „căci toţi umblă după foloasele lor, şi nu după ale lui Isus Hristos". In Timotei, apostolul găsea pe cineva care SE ÎNGRIJEA de alţii şi slujea împreună cu el în a ţine sus Cuvîntul vieţii. Văzînd că Timotei era marcat de smerenia lui Hristos, Pavel îl putea folosi în purtarea de grijă faţă de sfinţi şi spera să-l trimită la adunarea din Filipi îndată ce-ar fi ştiut cum se va sfîrşi încercarea lui.

(versetele 25-30) În final, în Epafrodit avem un exemplu izbitor de smerenie care se uită pe sine, căutînd binele altora. El era nu numai un FRATE în Hristos, ci şi un însoţitor în lucrarea Domnului, UN ÎNSOŢITOR DE LUPTĂ pentru adevăr, un trimis al sfinţilor şi un SLUJITOR în rezolvarea nevoilor apostolului. În dragostea lui lipsită de egoism, dorea fierbinte să-i vadă pe sfinţi şi era foarte mîhnit ca nu cumva să fie peste măsură de îngrijoraţi cu privire la el, pentru faptul că era bolnav. El fusese într-adevăr foarte aproape de moarte, dar prin îndurarea lui Dumnezeu fusese scăpat. Acum, Pavel negîndindu-se la sine şi că ar putea pierde un însoţitor apreciat, trimite pe acest iubit slujitor filipenilor, spre bucuria lor. Pe un astfel de om, ei îl pot primi în Domnul cu toată bucuria şi îl pot preţui. Apostolul adaugă un cuvînt care arată atît de binecuvîntat natura preţuirii ce are o astfel de valoare înaintea lui Dumnezeu. Epafrodit era marcat de credincioşie în lucrarea lui Hristos şi în smerenie era pregătit să întîmpine moartea, slujind altora după modelul lui Hristos.

Văzînd cum în acele zile de început toţi umblau după foloasele lor, iar sfinţii nu mai împărtăşeau simţirile apostolului, nu ne mai surprinde că în zilele din urmă poporul lui Dumnezeu este divizat şi împrăştiat. Aşa după cum spunea Samuel Rutherford în vremea lui, „îndoielnic este că vom păstra o inimă întreagă pînă cînd vom ajunge să ne bucurăm de cer". Cu toate acestea, încurajaţi de acele exemple luminoase ale sfinţilor marcaţi de smerenie, ce bine este pentru noi să privim departe de toată ruina dimprejurul nostru, la Hristos, Exemplul nostru şi să căutăm a merge în Duhul Lui, pentru ca astfel să devenim într-o mică măsură o mărturie pentru Hristos şi să trecem prin această lume potrivit ca buna plăcere a lui Dumnezeu.

O, liniştit şi fără pată, Unul! În supunere inimile noastre se învaţă Să-Ţi poarte jugul şi să-nveţe de la Tine Cum să avem odihnă.

Capitolul al doilea prezintă frumuseţea vieţii creştine, ÎNDURAREA ce o caracterizează, care se uită pe sine în considerarea altora şi care se poartă conform smereniei făcută cunoscută în Hristos, Exemplul nostru. În acest al treilea capitol, vedem ENERGIA vieţii creştine ce întîmpină pericolele de care sîntem asediaţi, uită lucrurile care sînt în urmă şi se grăbeşte spre Hristos, Subiectul nostru, în slavă.

Avem nevoie atît de har, cît şi de energie, căci, aşa cum s-a scos în relief, „uneori vedem sărăcie de energie acolo unde este frumuseţe de caracter; sau multă energie acolo unde este lipsă de blîndeţe şi de consideraţie pentru alţii". Pe parcursul acestui capitol sîntem avertizaţi împotriva anumitor pericole prin care duşmanul încearcă să împiedice pe credincioşi să strălucească precum lumini în lume, ţinînd sus Cuvîntul vieţii şi astfel să strice mărturia noastră pentru Hristos, în timp ce trecem printr-o lume aflată în întuneric moral şi în lumina morţii.

În versetele 2 şi 3 m se atrage atenţia asupra lucrărilor rele ale celor ce corupeau creştinismul prin învăţătura iudaizantă. În versetele 17 şi 21 sîntem avertizaţi împotriva vrăşmaşilor crucii lui Hristos dinăuntrul profesiunii creştine. Ca să putem avea energia necesară pentru a învinge aceste pericole, apostolul Îl prezintă pe Hristos în slavă ca o resursă nesecată a noastră.

(versetul 1). înainte de a vorbi despre pericolele speciale la care sîntem expuşi, Pavel îl pune pe Domnul înaintea noastră, ca pe Unul în care ne putem bucura. Apostolul fusese în închisoare patru ani şi urma să fie încercat cu viaţa lui. Dar oricare ar fi fost împrejurările, oricît de mare căderea în mijlocul poporului lui Dumnezeu, oricîte pericole de care ne avertizează, îndemnul său final este: „bucuraţi-vă în Domnul!" Domnul este în slavă, mărturie veşnică a satisfacţiei infinite a lui Dumnezeu în lucrarea Lui la cruce şi Unul în care se face cunoscută întreaga binecuvîntare pe care El a asigurat-o pentru credincioşi. Dacă El este în şlavă, vom fi şi noi în slavă, în ciuda a tot ceea ce am avea de trecut pe acest drum, fie prin încercări, fie confruntaţi cu falimentul sfinţilor sau cu puterea duşmanului. De aceea, să ne bucurăm în Domnul.

(versetele 2-3) Avînd privirea îndreptată spre Hristos Isus ca Domn înaintea căruia orice genunchi este gata să se plece, apostolul ne pune în gardă faţă de unele pericole speciale cu care sîntem confruntaţi. Avem să ne ferim „de cîini, de lucrători răi, de falsa tăiere împrejur". Aceste trei rele par că se referă la învăţători iudaizanţi dinăuntrul cercului creştin, care căutau să amestece legea cu harul. Aceasta însemna darea la o parte a Evangheliei harului şi întemeierea din nou pe firea pe care Evanghelia o pune deoparte. Dîndu-şi seama că acest rău atacă fundamentul întregii noastre binecuvîntări, Pavel este necruţător în condamnare. Cîine este cel ce se întoarce la ce a vărsat si nu are ruşine.

Mai mult, aceşti învăţători iudaizanţi acopereau lucrări rele cu o manta religioasă. Tocmai faţă de acest lucru, Domnul îi făcea atenţi pe ucenici, cînd spunea: „nu luaţi parte la lucrările lor". Poate că aceştia afirmau că sînt cei tăiaţi împrejur, care nu se mai încred în ei, dar în realitate, căutînd să amestece legea cu harul, ei încurajau firea religioasă mai degrabă decît s-o reteze. Apostolul expune aceasta în termeni dispreţuitori.

În contrast cu sistemul acestor învăţători iudaizanţi, Pavel expune caracterele remarcabile ale creştinismului. In creştinism, cei care nu au încredere în ei însisi — si realizează astfel tăierea împrejur spirituală adevărată — „se închină prin Duhul lui Dumnezeu" si nu într-un cerc de ceremonii religioase. Ei se laudă în Hristos Isus şi nu cu oameni şi cu lucrările lor. Ei nu au încredere în carne, ci îşi pun încrederea în Domnul. Există, într-adevăr, poftele firii păcătoase pe care trebuie să le judecăm, dar aici apostolul ne avertizează împotriva RELIGIEI FIRII păcătoase. Acesta este un pericol cu mult mai subtil pentru creştini, căci firea păcătoasă religioasă are o aparenţă justă, în timp ce poftele firii păcătoase sînt vizibil rele chiar omului natural. Cineva a spus: „Carnea are atît o religie cît şi pofte, însă carnea trebuie să aibă o religie care să n-o omoare".

Cuvintele apostolului au cu siguranţă un avertisment special pentru noi în acele zile din urmă, cînd învăţătura iudaizantă, care a fost un aşa pericol pentru biserica primară, s-a dezvoltat în creştinătate, devenind un amestec corupt de iudaism şi creştinism. Rezultatul este că a apărut o vastă profesiune în care formele şi ceremoniile au luat locul închinării prin Duhul, în care lucrarea oamenilor inspirată de lege a lăsat la o parte lucrarea lui Hristos inspirată prin Evanghelie; şi ea apelează la omul firii păcătoase, în timp ce nu ridică nici o întrebare cu privire la naşterea din nou sau la credinţa personală în Hristos. Fiind formată ea însăşi după modelul iudaic, creştinătatea a devenit o tabără a imitaţiei

iudaice, avînd doar „o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea". De această corupţie ne îndeamnă apostolul în celelalte epistole „să ne depărtăm" „să ieşim deci afară din tabără, la Hristos, purtînd batjocorirea Lui" (2 Timotei 3.5; Evrei 13.13).

(versetele 4-6) Pavel porneşte să demaşte caracterul lipsit de valoare al firii religioase, evocîndu-şi propria viaţă înainte de întoarcerea la Dumnezeu. Dacă ar fi existat vreo virtute în firea religioasă, el ar fi avut mai mult temei pentru a se încrede în ea decît alţii, căci el era în mod sincer un om religios prin firea lui. În cazul său, poruncile şi ritualul legii fuseseră împlinite — fusese tăiat împrejur a opta zi. Era evreu prin descendenţa cea mai pură. În ceea ce priveşte viaţa religioasă, aparţinea partidei celei mai înguste — fariseu. Nimeni nu pune la îndoială sinceritatea şi rîvna lui, căci, căutînd să-şi păstreze religia, el prigonise Biserica. Cu privire la dreptatea prin împlinirea în afară a Legii, era fără vină.

(versetul 7) Pentru el, ca om natural, toate aceste lucruri erau un cîştig ce i-ar fi dat o poziţie înaltă între oameni, dar din momentul în care a fost adus în situaţia de a-L vedea pe Hristos în glorie, a descoperit că, în ciuda tuturor avantajelor sale religioase, era cel dintîi dintre păcătoşi şi lipsit de slava lui Dumnezeu. Mai mult, el a văzut că toate binecuvîntările depindeau de Hristos şi de lucrarea Lui, cu rezultatul că de acum înainte lucrurile care erau un cîştig pentru el ca om natural, le-a socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. A se încrede mai departe în faptul că era evreu din evrei şi atingînd dreptatea pe care o dă legea fără pată, ar fi însemnat să dea deoparte lucrarea lui Hristos prin propria sa lucrare şi să se bucure mai mult de ceea ce era prin el însuşi, decît în Hristos.

(versetele 8-9) Mai mult decît atît, el şi-a socotit aceste lucruri ale firii religioase drept o pierdere, nu numai la momentul întoarcerii la Dumnezeu, ci a continuat să le socotească aşa de-a lungul întregii sale vieţi; căci, în timp ce se putea uita înapoi, spunînd „LE-AM SOCOTIT", el putea de asemenea spune în prezent, „PRIVESC toate aceste lucruri ca o pierdere". În plus, nu numai lucrurile despre care vorbise le socotea ca o pierdere, ci „TOATE LUCRURILE" cu care carnea se poate lăuda şi care i-ar fi dat un loc în această lume. Pavel era un om dintr-o familie stimată, cu o bună situaţie socială, de origine din Tarsus — un oraş nicidecum neînsemnat. Era bine educat, căci învăţase la picioarele lui Gămăliei. Era bine cunoscut conducătorilor iudei şi, sub autoritatea lor, el acţionase într-o manieră oficială; dar cunoaşterea lui Isus Hristos despre care el putea spune „Domnul meu" a aruncat în umbră toate aceste lucruri. Astfel este preţul nespus de mare al lui Hristos, încît, comparate cu El, toate lucrurile cu care carnea se poate lăuda erau socotite de apostol ca fiind doar „gunoi". Ajungînd la această evaluare a lucrurilor, nu-i era dificil a le lăsa să se ducă; căci cine ar face obiecţie cînd este vorba de a părăsi o grămadă de gunoi?

În acest pasaj de cugetare profundă, apostolul ne pune în faţă propria sa experienţă. Am face însă bine dacă ne-am cerceta propriile inimi spre a vedea cît de departe am înaintat pe urmele apostolului, socotind doar ca pe un gunoi bun de aruncat orice avantaje lumeşti care ne-ar oferi un loc între oameni, faţă de preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Isus Hristos, Domnul nostru. În mod natural, noi ne fălim cu orice ne-ar distinge de semenii noştri şi ne-ar aduce onoare, fie că este vorba despre naştere, poziţie socială, avere sau intelect. Cineva a spus: „Ori cu ce te-ai împodobi — poate fi şi cu o cunoaştere a Scripturii — este slava cărnii. Oricît de mic, un lucru este îndeajuns să ne facă mulţumiţi de noi înşine: ceea ce nu vedem la altul este îndeajuns pentru a ne înălţa propria importanţă" (J.N. Darby).

Descoperind în preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Hristos deşertăciunea firii religioase şi lucrurile care reprezintă un cîştig pentru noi ca oameni naturali şi avîndu-L pe Hristos în slavă ca singur Ţel, apostolul poate exprima liber dorinţele inimii sale, toate legate de Hristos, după cum spune:

„Ca să cîştig pe Hristos" (versetul 8), „Să fiu găsit în El" (versetul 9), „Şi să-L cunosc pe El" (versetul 10), „căutînd să-1 apuc, întrucît şi eu am fost apucat de Hristos Isus" (versetul 12).

Cînd apostolul spune, „CA SĂ CÎŞTIG PE HRISTOS", el priveşte capătul călătoriei. El aleargă pe un drum a cărui ţintă este de a fi cu Hristos si al cărui ţel este să fim ca Hristos în slavă, ca Acel Unul spre care ne aruncăm înainte.

În acea zi măreaţă, apostolul poate spune că „VA FI GĂSIT ÎN EL". Atunci se va vedea cum orice binecuvântare asigurată pentru credincios prin lucrarea Lui la cruce, este arătată „în El" în slavă. Aceasta va însemna că îndreptăţirea noastră arătată în El, nu va fi îndreptăţirea ce ar rezulta din propriile noastre lucrări, ci darul obţinut ca rezultat a ceea ce Dumnezeu a făcut prin Hristos. Hristos a fost dat de Dumnezeu pentru fărădelegile noastre şi a fost înviat pentru îndreptăţirea noastră. Credinciosul intră în această binecuvântare prin credinţă.

(versetele 10-11) În timp ce se aruncă înainte spre Hristos, dorinţa apostolului este exprimată de cuvintele „CA SĂ-L CUNOSC PE EL". Vrem să-L cunoaştem în tot farmecul Lui, aşa cum Se arată, în harul Său, smerit şi în ascultarea pînă la moarte; vrem să-L cunoaştem în marea putere care lucrează pentru noi, aşa cum se arată în învierea Sa; vrem să-L cunoaştem în glorie ca pe Acel Unul către care înaintăm pentru a fi asemenea cu El cu Care vom fi totdeauna. A-L cunoaşte pe El în tot harul smereniei Sale, ca pe Exemplul nostru, ne va învăţa cum să trăim pentru El. A-L cunoaşte pe El în puterea învierii Lui ne va permite să facem faţă morţii, dacă, asemenea lui Pavel, sîntem chemaţi să suferim moartea pentru Numele Lui; şi să-L cunoaştem în slava care ne va păstra în alergare, în ciuda tuturor împotrivirilor. Marea dorinţă a apostolului era să ajungă la Hristos în slavă şi, avînd în vedere acest sfirşit, era pregătit să se asemene morţii lui Hristos, să moară faţă de tot ceea ce a murit Hristos — chiar dacă aceasta însemna pentru el o moarte de martir — pentru a ajunge la condiţia binecuvîntată a ,.învierii DINTRE CEI MORŢI".

(versetul 12) Pavel se afla încă în trup, astfel încît nu pretindea şi nu putea pretinde că obţinuse deja premiul de a fi cu Hristos şi ca Hristos în slavă. Cu toate acestea, el avea în vedere sfîrsitul si, în drumul său, căuta să împlinească această apucare a sfirşitului glorios pentru care fusese destinat prin harul lui Hristos.

(versetele 13-14) Dacă nu cîştigase încă premiul, nici nu pretindea că a apucat fericirea premiului în toată plinătatea ei. Dar putea spune: „... una fac: uitînd ce este în urma mea şi aruncîndu-mă spre ce este înainte, alerg spre ţintă, pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Hristos Isus". Ce bun lucru şi pentru noi, dacă am putea avea o asemena viziune a lui Hristos în slavă si a realităţii a ceea „ce este înainte", prin care să fim călăuziţi a uita lucrurile care sînt în urmă. Pavel nu numai că le socotise ca o pierdere, dar le şi uitase. Nu ne putem lăuda cu ceva ce am uitat. Aşa precum este cu orice altă binecuvîntare spirituală, chemarea noastră cerească este făcută în Hristos.

(versetele 15-17) Expunînd calea pe care o urma în această lume, duhul în care el păşea pe ea şi sfîrşitul glorios la care ducea aceasta, apostolul îndeamnă acum ca toţi cîţi se bucură deplin — sau sînt „desăvârşiţi" — în această experienţă creştină, să fie însufleţiţi de acelaşi gînd. Poate că sînt unii care au intrat numai puţin în această experienţă creştină matură, dar chiar şi aşa, Dumnezeu ne poate călăuzi înainte şi ne poate descoperi fericirea spiritului care uită lucrurile rămase în urmă şi se aruncă spre Hristos în slavă. Dacă există oricum diferenţe în

creştere spirituală, nu există nici un motiv ca să nu mergem în acelaşi fel pe cale. Unul poate vedea mai departe decît altul de-a lungul drumului, dar aceasta nu-l va împiedica să urmeze acelaşi drum şi să privească în aceeaşi direcţie.

Sîntem îndemnaţi apoi să fim urmaşi ai apostolului pe calea urmată de el şi nu numai urmaşi, ci să mergem ca el, avînd un gînd şi-un ţel. Cu smerenia care se uită pe sine şi cu ochii spre Hristos în slavă vom fi atraşi împreună de acelaşi ţel.

Avem să-i remarcăm pe cei care MERG astfel. Nu contează numai mărturia pe care am avea-o, cuvintele sincere pe care le-am rosti, ci şi MERSUL care vorbeşte despre viaţa pe care o trăim şi care are atîta valoare în ochii lui Dumnezeu. Pavel putea spune: „Pentru mine, a TRĂI este Hristos".

(versetele 18-19) Sîntem apoi avertizaţi cum chiar în acele zile de început erau mulţi învăţători în mijlocul poporului lui Dumnezeu al căror MERS era în aşa fel încît dovedea că sînt vrăşmaşi ai crucii lui Hristos şi al căror sfîrşit avea să fie pierzarea. Fiind departe de a avea smerenia care uită lucrurile rămase în urmă şi se aruncă spre Hristos în slavă, erau în întregime ocupaţi cu lucruri pămînteşti. Dacă apostolul găseşte potrivit să ne avertizeze asupra unor astfel de lucruri, este de plîns. El ne-a prevenit deja cu privire la învăţătorii iudaizanţi care se sprijineau pe firea religioasă. Acum ne avertizează împotriva celor care căutau să abată creştinismul spre un simplu sistem educaţional, în efortul de a face o lume mai bună şi mai strălucită. Aceştia aveau în vedere lucrurile pămînteşti. Ni se atrage astfel atenţia asupra a două rele agresive şi dezmăţate în aceste zile din urmă, unul care foloseşte creştinismul pentru a se sprijini pe firea religioasă, celălalt care îl foloseşte pentru a o hrăni. Amîndouă îl pun deoparte pe Hristos, lucrarea Lui si caracterul ceresc al creştinismului.

(versetele 20-21) În contrast cu acestea, apostolul poate spune despre credincioşi că legăturile noastre sînt în ceruri, „de tinde şi aşteptăm ca Mîntuitor pe Domnul Isus Hristos". La venirea Lui, aceste trupuri ale stării noastre smerite vor fi schimbate şi făcute „asemenea trupului Său de slavă". Această schimbare va fi efectuată prin puterea pe care o are Hristos „de a-Şi supune TOATE". Orice putere care este împotriva noastră — fie că este carnea dinăuntrul nostru, Diavolul dinafara noastră, lumea din jur sau chiar moartea însăşi — El este în stare să o supună. Astfel, începutul călătoriei este acela că am fost aduşi să înţelegem ceva din preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Hristos Isus, Domnul nostru, iar finalul va fi că în ciuda oricărei puteri potrivnice vom fi cu El sus şi ca El, purtînd un trup de slavă.

Cu această nădejde glorioasă înainte, ne putem pune întrebarea pe care a pus-o altcineva: „Este HRISTOS ţelul sufletelor noastre într-un mod atît de singular încît să fie puterea care dislocă de tot ceea ce ne-am legat în TRECUT; tot ceea ce ne-ar ademeni şi ne-ar face să întoarcem spatele crucii în PREZENT; şi toate planurile, aşteptările şi temerile sau anticipaţiile VIITORULUI?"

În capitolul doi, apostolul L-a prezentat pe Hristos coborînd din slavă la cruce, detaliind smerenia care ar trebui să-i marcheze pe credincioşi şi care ne permite să fim adevăraţi martori ai lui Hristos în lumea prin care trecem. În capitolul trei ne-a îndreptat privirea spre Hristos înălţat în slavă ca Domn, Ţelul nostru în care vedem sfîrşitul glorios spre care călătorim. În acest capitol de încheiere, el ne dă îndemnuri cu privire la practica ce ar trebui să existe în viaţa de fiecare zi a celor ce-L au pe Hristos înaintea lor ca exemplu desăvîrşit şi unic Ţel, şi-L prezintă pe Hristos ca pe Acel Unul care ne poate întări în orice lucru.

(versetul 1). În primul rînd, sîntem îndemnaţi: „RĂMÎNEŢI ASTFEL TARI ÎN DOMNUL!" Relele cărora avem a le face faţă, fie din partea cărnii dinăuntrul nostru, a Diavolului dinafară sau din partea lumii din jur sînt prea tari pentru noi, dar Domnul este în stare „să-Şi supună toate". Nu ni se cere şi nu se aşteaptă de la noi să reuşim cu propria putere sau înţelepciune, ci să rămînem „tari în Domnul" — în puterea tăriei Lui.

(versetele 2-3) În al doilea rînd, sîntem îndemnaţi „să fim CU UN GÎND ÎN DOMNUL". Exista o deosebire de gîndire între două femei credincioase devotate din Filipi, iar apostolul prevedea că o împrejurare pe care sfinţii o puteau considera de mică importanţă, putea duce la o mare întristare şi slăbiciune în adunare. „Iată, un foc mic, ce pădure mare aprinde!" (Iacov 3.5). Apostolul, care ştie să aleagă lucrurile preţioase de cele de rînd, nu trece cu vederea devotamentul acestor surori care au fost alături de el în confruntarea pentru Evanghelie, în faţa împotrivirii, insultelor şi persecuţiilor. În mod sigur, chiar devotamentul lor adăuga mîhnirii sale că acolo exista o deosebire între ele în interesele Domnului. De aceea, el nu numai că le roagă stăruitor să fie cu un gînd, dar îl imploră pe Epafrodit să le ajute în acest sens. Căutînd să le ajute, îi aduce aminte că numele lor „sînt scrise în cartea vieţii". Printre oamenii din poporul lui Dumnezeu „nu sînt mulţi înţelepţi în felul lumii, nici mulţi puternici, nici mulţi de neam ales" care sînt chemaţi, dar ne putem gîndi oare cu uşurătate la vreunul din cei „ale căror nume sînt scrise în cartea vieţii"?

(versetul 4) În al treilea rînd, sîntem îndemnaţi: „BUCURAŢI-VĂ TOTDEAUNA ÎN DOMNUL". Apostolul ne-a îndemnat deja să ne bucurăm în Domnul, dar acum el poate din nou să spună nu numai „Bucuraţi-vă", ci „Bucuraţi-vă TOTDEAUNA". Oricît de dureroase ar fi împrejurările noastre, oricît de mare împotrivirea duşmanului şi oricît near rupe inima falimentul în mijlocul poporului lui Dumnezeu, ne putem bucura totdeauna în Domnul. Despre El putem spune, „Tu rămîi" si „Tu eşti Acelaşi".

(versetul 5) În al patrulea rînd, referitor la lumea prin care trecem, cu toată violenţa si corupţia ei, îndemnul este: „BLÎNDEŢEA VOASTRA SĂ FIE CUNOSCUTĂ DE TOŢI OAMENII". În ziua venirii Lui, Domnul Se va ocupa de tot răul şi va aduce toată binecuvîntarea, iar venirea Lui este aproape. Astfel, nu este pentru credincioşi ca ei să se amestece în treburile conducătorilor acestei lumi. Privilegiul şi responsabilitatea noastră sînt de a-L reprezenta pe Hristos şi astfel să arătăm blîndeţea care-L marca pe Domnul. Psalmistul putea spune: „îndurarea Ta m-a făcut mare" (Psalmul 18.35). Ne înjosim în ochii lumii dacă facem caz de noi înşine şi ne opunem conducătorilor ei. Dacă manifestăm bunătatea lui Hristos, lumea însăşi cu greu va putea să ne condamne, căci, după cum se spune, bunătatea este irezistibilă.

(versetele 6-7) În al cincilea rînd, cu privire la încercări, necesităţile zilnice şi nevoile trupului legate de viaţa prezentă, avem să găsim uşurare de toată neliniştea, făcîndu-le cunoscute pe toate lui Dumnezeu. Dacă blîndetea noastră are să fie cunoscută de toţi oamenii, nevoile noastre trebuiesc făcute cunoscute lui Dumnezeu. Rezultatul va fi că, probabil, nu ne vor fi satisfăcute toate cererile, căci aceasta poate să nu fie spre binele nostru şi spre slava lui Dumnezeu, ci că inima ne va fi uşurată de povara ei de nelinişte şi păstrată în pace — „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere". A nu ne îngrijora de nimic nu înseamnă a fi nepăsători faţă de vreun lucru, ci că în loc de a fi continuu iritaţi de grijile zilei şi de frica de mîine, noi ne vărsăm grijile înaintea lui Dumnezeu şi El toarnă balsamul păcii în sufletele noastre. Căci „prin Hristos Isus" ne putem apropia de Dumnezeu şi, prin El, Dumnezeu ne poate acorda binecuvîntarea Sa.

(versetul 8) În al şaselea rînd, uşuraţi de îngrijorările noastre, mintea nu numai că va fi păstrată în pace, dar va fi eliberată pentru a se preocupa cu toate acele lucruri care-L încîntă pe Dumnezeu. Lumea prin care trecem este marcată de violenţă şi de corupţie, iar noi sîntem chemaţi să respingem răul; dar avem să ne păzim ca nu cumva MINTEA să ni se întineze, stăruind asupra răului care se află în lume. Ce bine

pentru noi să nutrim ură şi groază faţă de păcat şi iubire faţă de bine şi alegerea lui. Dacă gîndurile noastre ar fi controlate de Duhul lui Dumnezeu, nu ar fi ele ocupate şi incantare cu toate acele lucruri binecuvîntate văzute în perfecţiunea lui Hristos? N-a fost El adevărat, ales, drept, pur, vrednic de iubit, vrednic de primit, virtuos şi Acel Unul în care există tot ceea ce iniţiază lauda? Oare nu putem afirma că a fi ocupat cu aceste lucruri înseamnă că mintea noastră se bucură în Hristos?

(versetul 9) În al şaptelea rînd, după ce ne-a îndemnat cu privire la ce lucruri să CUGETĂM, Pavel continuă să ne îndemne ce să FACEM. În viaţa practică avem să „facem" întocmai ca apostolul. Deja el ne-a spus: „dar UNA FAC: uitînd ce este în urma mea şi aruncîndu-mă spre ce este înainte, alerg spre ţintă, pentru premiul chemării cereşti a Ivii Dumnezeu, în Hristos Isus". Mergînd în felul acesta, nu numai că ne vom bucura de pacea lui Dumnezeu în inimile noastre în călătoria printr-o lume de zbucium, dar îl vom şi avea cu noi pe Dumnezeul păcii — pacea lui Dumnezeu păstrîndune .sufletele senine şi prezenţa lui Dumnezeu purtîndu-ne în slăbiciune.

Oricum ne-ar încerca împrejurările prin care am avea să trecem, oricît de teribil răul în lume, corupţia în creştinătate, falimentul în mijlocul poporului lui Dumnezeu, oricît de mare împotrivirea duşmanului şi cu oricîte insulte şi reproşuri am fi confruntaţi, ce binecuvîntate ar fi vieţile noastre dacă ar fi trăite potrivit acestor îndemnuri:a rămîne tari în Domnul;a fi cu un gînd în Domnul;a ne bucura totdeauna în Domnul;a manifesta blîndeţea Domnului fată de toţi oamenii;a arunca toate îngrijorările noastre asupra lui Dumnezeu prin rugăciune;a avea gîndurile ocupate cu ceea ce este bine, după cum ne este arătat în Hristos;a fi stăpîniţi în tot ceea ce facem de Hristos, Ţelul nostru unic.

(versetele 10-13) Pn versetele de încheiere ale epistolei, vedem în Pavel un om superior tuturor împrejurărilor. El îşi aruncase toate îngrijorările asupra lui Dumnezeu şi acum se putea bucura că Domnul dăduse acestor sfinţi dragostea şi prilejul de a se îngriji de el în suferinţa lui. Cu toate acestea, putem vedea în apostol un sfînt ridicat deaspra împrejurărilor, căci ştia să trăiască smerit şi ştia să trăiască şi în belşug şi în lipsă. Această cunoştinţă el o cîştigase prin experienţă şi călăuzire divină, căci poate spune „am învăţat" şi „m-am deprins". Dacă Dumnezeu îngăduie să trecem prin împrejurări de încercare, este pentru a ne instrui. Cineva a spus: „Dacă sînt sătul, El mă fereşte de a rămîne nepăsător, indiferent şi automulţumit; dacă sînt flămînd, mă fereşte de a fi abătut şi nemulţumit" (J.N. Darby). Astfel, Pavel poate spune: „Pot totul", dar adaugă că această putere este „în Hristos". El nu spune „Eu am putere", ci „în HRISTOS, care mă întăreşte".

(versetele 14-18) Prin această dependenţă de Hristos în a face faţă tuturor nevoilor sale, el era înălţat deasupra influenţei oamenilor pentru a le obţine favoarea sau ajutorul. Totuşi, sfinţii din Filipi au „făcut bine" că au luat parte la strâmtorarea apostolului. Dragostea care determina acest dar se înalţa ca roadă spre Dumnezeu şi prinos din partea lor, căci era o jertfă „bine primită şi plăcută lui Dumnezeu".

(versetele 19-20) Din propria experienţă privitoare la bunătatea lui Dumnezeu, el poate spune cu toată încrederea: „Şi Dumnezeul meu să îngrijească din plin de toate nevoile voastre, potrivit bogăţiilor Sale, în slavă, în Hristos Isus". Putem găsi uşurare de toată neliniştea noastră, făcînd cunoscut lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, toate nevoile noastre; şi Dumnezeu va îngriji de toate trebuinţele noastre prin Isus Hristos. Putem foarte bine spune împreună cu apostolul: „A Dumnezeului nostru şi Tatăl să fie slava în vecii vecilor! Amin".

(versetele 21-23) Salutul de încheiere oferă o frumoasă imagine a părtăşiei creştine în biserica primară şi consideraţia în care aceşti sfinţi erau păstraţi de apostol, căci el spune nu numai că trimite sănătate „fiecărui sfînt în Hristos Isus", ci că „toţi sfinţii vă salută". El încheie, spunînd: „Harul Domnului Isus Hristos să fie cu duhul vostru". Avem nevoie de îndurarea lui Dumnezeu pentru împlinirea nevoilor trupului şi de harul Domnului nostru Isus Hristos pentru împlinirea nevoilor duhului nostru.

Ce binecuvântat se arată felul în care este pus Hristos înaintea noastră de la începutul pînă la sfîrşitul acestei frumoase epistole! în primul capitol este Hristos Viaţa noastră, călăuzindu-l pe credincios în a vedea orice lucru în legătură cu El (1.21). În capitolul al doilea este Hristos Exemplul nostru de smerenie, pentru a ne uni pe toţi într-un gînd (2.5). În capitolul al treilea este Hristos Ţelul nostru în slavă, care ne permite să învingem orice împotrivire (3.14). în ultimul capitol, este Hristos Puterea noastră, care acoperă toate nevoile noastre (4.13).

Mai mult, în cursul epistolei aflăm experienţa de care ne bucurăm, dacă în puterea Duhului călătorim prin această lume cu Hristos înaintea noastră. Împreună cu apostolul, să experimentăm BUCURIA în Domnul (1.4; 3.1.3; 4.4,10); ÎNCREDEREA în Domnul (1.6); PACEA care întrece orice pricepere (4.7); DRAGOSTEA unuia faţă de altul (1.8; 2.1; 4.1); NĂDEJDEA care aşteaptă venirea Domnului Isus (3.20) şi CREDINŢA care contează pe ajutorul Domnului (4.13,19).

Isus! Tu eşti de ajunsCa să umpli inima şi mintea;Viaţa Ta de pace — sufletul să-l liniştească;Drgostea Ta — teama să o risipească.

clickbible.org